

דברי הכפר

כמו יין - אֶסְתֵּר שמיר

אתה כבר לא צריך להוכיח כלום
כבר טיפסת על הרבה הרים
ויש לך איזה מושג
על איך החיים קורים

ויש בזה תחושה של חופש
אתה לא חייב דבר לאיש
יכול לקחת את הזמן אליך
איך שאתה מרגיש

יש מה שתלוי בך
ומה שתלוי באחרים
ומה שתלוי בטבע הדברים

כמו יין תתמתק
כמו יין תתעמק
כמו יין תתיישן יין אמיתי

כמו יין תתייקר, אל תתמרר
בעיני אתה תמיד משמעותי

אתה לא צריך להוכיח כלום
אז מה אם העור כבר מתקמט
יש מי שחי את העבר
אבל העבר כבר מת

ויש לך חכמה ואופי
ולא נופל מכל דבר שטות
אומר: בכל דבר קטן יש יופי
חיך, גם אם לא פשוט..

יש מה שתלוי בך ומה שתלוי באחרים
ומה שתלוי בטבע הדברים
כמו יין תתמתק..

גיליון מס' 2558 א' אדר ב' תשע"ט * 8 במרץ 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

"קהילה שומרת על עצמה"

שלום חברים,

זה לא סוד שכבר שנים רבות אנחנו מתמודדים עם גניבות של ציוד, אופנים, תוצרת חקלאית, פריצות לפאב ולמשק הילדים משכנינו הטובאים.

עכשיו על הכוונת היא חוות הלולים שסופגת הפסדים כבדים עקב פריצות חוזרות.

המשטרה בתמונה. אירגון השומר החדש קם לעזרתנו ושומרים מספר ימים בשבוע על המתחם. אבל! אם לא נעזור לעצמנו להחזיר את הביטחון ליישוב, אף אחד לא יעזור לנו לאורך זמן.

לכן, ביחד, ארגון השומר החדש, השוטר הקהילתי וגורמי הביטחון ביישוב, הוחלט לאחר שתי פגישות איתם ועם תושבי הישוב שאיכפת להם, להחזיר עטרה ליושנה ולפחות לתקופה, לחזור ולהראות נוכחות בשטח, ברחבי הקיבוץ, בכביש ההיקפי, במטעים, במשק הילדים וכמובן בחוות הלולים.

בימים אלה ממש נוצרת קבוצת ווטסאפ ורשימת שומרים. אנחנו מבקשים מכל אחד שרואה עצמו מתאים, לתת כמה שעות שמירה בחודש ולהצטרף למיזם חברתי קהילתי חשוב זה.

איך מצטרפים? מתקשרים לזיו נוי 054-7996685 או ליפעת ויסבקר 050-7375858. תצורפו לקבוצה, תקבלו דף הרשמה מיוחד.

חשוב להדגיש כי אין הכוונה להיות גיבורים וללכוד את הפורצים. הכוונה לייצר קבוצת תמיכה, שבשיחת טלפון אחת, תזעיק את הגורמים הרלוונטיים או אנשים נוספים לאירוע וכך נייצר הרתעה.

ישנם חוקים ברורים מאד מה מותר ומה אסור והכי חשוב שנראה בשטח ונייצר הרתעה והתראה.

אז קדימה – הירשמו. פרטים נוספים בהמשך

ככל שנהיה רבים יותר, הנטל יתחלק באופן שווה יותר ויקל על כולנו

"קהילה שומרת על עצמה".

זיו נוי . יפעת ויסבקר . אירגון השומר החדש . נתן ברק.

נפגשים במפגש... /שיפי מתתיה

בערב חמישי האחרון, התקיים במפגש ערב נשי רב דורי לרגל יום האישה הבינלאומי. ערב יצירה ואווירה.

נכחו כ- 40 נשים מגיל 18 ועד גיל 80+

הגיעו נשים מההרחבה, תושבות, חברות ותיקות וחדשות, בנות משק ועוד.

על סדנת היצירה ניצחה אילנה איינשטיין, בתה של גילדה פרבי (גילדה היא אחותה של אסטל) אשר הגיעה לביקור מארה"ב וגם אנחנו זכינו מביקורה... להלן רשמים של חברותינו שנכחו:

מיכל אשחר:

"היה אירוע מהמם, מפנק, מעורר השראה ומושקע כל כך! רק לראות את כל הצבעים - כל גוני הקשת ומעבר לה - שהוכנו על שולחנות העבודה עשה שמח בעין ובלב, ועורר חשק להתחיל לעבוד, אבל חיכינו בסבלנות להנחיות של אילנה, והיה שווה לחכות. אילנה הסבירה בחיוך ובבהירות על כל שלב, וכמעשה קסם, יצאו יצירות מרהיבות מתחת ידיהן של כל אחת ואחת, לפחות אצלנו בשולחן. "תראי את שלך" ו"וואו" באו בצורות אחד אחרי השניה.

על שולחן האוכל הוגשו מטעמים משמחי לב ובטן, שבהחלט הוסיפו לאווירה ולתחושה שממש שווה לגור כאן ולהיות חלק מהקהילה המופלאה הזו. תודה רבה שיפי, סוזן, אילנה ולכל השותפות באירגון וביצירה של הערב, כן ירבו."

ציונה מזרחי:

"ערב המנדלות היה מאוד מוצלח בעיני. אילנה העבירה את ההסברים בצורה כל כך נעימה ועם המון סבלנות. הכיבוד היה מושקע וטעים. כל הכבוד על הרעיון. מודה ומעריכה את שיפי, אילנה וסוזן."

שמחה על כך שיכולנו להיפגש ולהתחבר,
תודה ענקית לאילנה הנפלאה!
ותודה לכן, שלמרות מזג האוויר הסוער הגעתן להיפגש במפגש!
 שיפי

*אלבום עם תמונות מהערב עודכן באתר הקיבוץ להנאתכם. מצורף הקישור

<https://www.khanassi.org.il/objDoc.asp?PID=322211&OID=322221&DivID=9>

עוקץ פנסיונרים - מכת מדינה

הזמנה להרצאה במפגש

ביום שני 11/3 בשעה 10:00

על כוס קפה ומאפה

"אין מתנות חינם היזהרו מנוכלים ואל תתפתו להבטחות",

זה מה שאומר רוני יפה מפקד השיטור הקהילתי במועצה שיוצא למסע הסברה בנושא. ניצול מבוגרים וקשישים חסרי ישע, בידי אנשים המתחזים לסוכני מכירות הפך למכת מדינה.

גם כאן בגליל העליון נרשמו בחודשים האחרונים אירועים של עושק פנסיונרים בקיבוצים ע"י מתחזים שהציעו רכישת מוצרים באלפי שקלים תוך כדי הפעלת לחץ וניצול חולשתו של הקשיש.

אנו מזמינים אתכם להגיע להרצאה על התופעה ולקבל כלים לנקיטת כללי זהירות.

כולם מוזמנים

איילת מרום

	14.03.19 חמישי אישי - סיפורי חיים שהפכו להרצאה מרתקת "האשמה והתיקון" על ילדות ונעורים בצל השואה ועל הדרך שלה לישראל, ליהדות לציונות כתהליך של תיקון שעה: 20:00 עלות 50 ש"ח להרשמה 050-7437431	
את מרגרט למדן נולדה בגרמניה בסוף מלחמת העולם השנייה		דליה זלצברג מארכת בטטודיו מאמא בכפר הנשיא

מרגרט למדן בהיותה בת 16 בגרמניה, שמעה פעם ראשונה על השואה. בעקבות כך בחרה לעלות לארץ להתנדב, התגיירה ובנתה את ביתה ומשפחתה בישראל. היום היא יהודייה ציונית. לימדה את ילדינו בכפר בלום במיוחד את ילדינו המיוחדים.

תתארח אצלי לסיפור אישי ביום חמישי 14.3
הבטיחו מקומכם עוד היום ע"י העברת תשלום ב BIT
לדליה זלצברג - 050-7437431

הסתכלו בסרט בדקה 2.35 זו מרגרט למדן

<https://www.youtube.com/watch?v=oA0nEfNGi2E>

על שיתופי פעולה עם חברים בפייסבוק

"ספר הפנים" הוא מקום די מוזר יש לומר. אתה יכול להגיע עד 5,000 חברים אבל להכיר רק מעטים מהם. לפעמים חוסמים אותך משום שמישהו התקשר להגיד שנפגע מפוסט ששמת. ולפעמים גם עושים לך כתבת חיסול בעיתון "מקור ראשון" בגלל קריקטורות שאתה מצייר. את כל אלה כבר חוויתי עד הלום- אני מכיר באמת רק מעט מ 5,000 אלפי החברות והחברים שלי בפייס. נחסמתי כבר שלוש פעמים בכל פעם לתקופה של 30 יום. ועשו לי כתבת חיסול בעיתון מקור ראשון.

אבל לפייסבוק יש גם צד אחר, מחמם לב ומאיר פנים יותר. לפני שנה השתתפתי בתערוכה במוזיאון סקירבול בסינסינטי בזכות הפייסבוק, ולאחרונה נוצרו גם מספר שיתופי פעולה ביני לבין יוצרים וכותבים כדי ליזום יחד פרוייקט משותף.

הראשון בהם נוצר עם חמוטל צמיר. ד"ר חמוטל צמיר היא בוגרת האוניברסיטה העברית בירושלים בספרות ולשון עברית ומוסמכת אוניברסיטת פריז (על שירתה המוקדמת של יונה וולך). את עבודת הדוקטורט כתבה באוניברסיטת קליפורניה בברקלי בתכנית בשיתוף המכון התיאולוגי ללימודים מתקדמים (Graduate Theological Union). חמוטל צמיר מלמדת היום במחלקה לספרות עברית באוניברסיטת בן-גוריון בנגב. חמוטל פרסמה כבר שלושה ספרים בנושאים הקשורים לספרות ומגדר. חמוטל שהיא לגמרי במקרה גם חברה שלי בפייסבוק התקשרה לפני מספר חודשים וסיפרה, שהיא מתכוונת להוציא בקרוב ספר על ביאליק שייקרא "ביאליק בעל גוף: תשוקה, ציונות, שירה", ושאלה אם אהיה מוכן לעשות את הציור לעטיפת הספר, שיצא בהוצאת הקיבוץ המאוחד. עניתי לה כמובן שאצייר בשמחה.

לצורך יצירת הציור היא שלחה לי תקציר של הספר. הטענה העיקרית של הספר היא ששירתו של ביאליק מציבה ומציגה לא רק את נפשו (כפי שמקובל במחקר) אלא גם את גופו כאחת הזירות המרכזיות, אם לא המרכזית ביותר. עשיתי מספר סקיצות ולבסוף התמקדתי באפלה יותר. ביאליק בגרסה הזאת הוא אפל ומסתורי. אולי סוג של חיבור בין ביאליק משורר הילדים לאנתוני הופקינס מ'שתיקת הכבשים'.

ביאליק בעל גוף: תשוקה, ציונות, שירה

במקרה השני נוצר הקשר עם דב אלבוים.

דב אלבוים הוא [סופר](#), [עורך](#), [עיתונאי](#), [מנחה טלוויזיה](#) ו[מרצה לפילוסופיה יהודית](#). דב אלבוים יוצר באפיקים שונים של התרבות הישראלית. הוא סופר, מנחה תוכניות טלוויזיה (בהן "[חוצה ישראל](#)" ו"מקבלים שבת"), מוציא לאור ועוסק במחקר. בשנת [2006](#) מונה לתפקיד עורך ראשי ב[הוצאת ידיעות אחרונות](#).

דב התקשר, סיפר שהוא עורך כעת ספר על מגילת העצמאות ומקורותיה, ושאל/ביקש אם אהיה מוכן לאייר לספר מדרש תמונה על מגילת העצמאות. מעולם לא אמרתי לא להצעה כזאת, ולכן גם הפעם נעניתי בשמחה. ביססתי את מדרש התמונה על שלושה מרכיבים:

1. החברה הישראלית

2. סמל לריבונות הישראלית

3. מקור סמכותי מהעבר הרחוק.

החברה הישראלית באיור, סוגדת לעגל הזהב. משכן הכנסת סמל הריבונות הישראלית מהווה אלטרנטיבה לסגידה לעגל. והמקור הסמכותי מהעבר, הוא משה היורד מההר עם לוחות מגילת העצמאות בידיו, ושובר אותם בזעם כשהוא רואה את עם ישראל מחולל סביב עגל הזהב והלאומנות. הספר יצא לאור, כנראה, בהוצאת ידיעות אחרונות.

משה שובר את לוחות העצמאות

שיתוף הפעולה השלישי נוצר עם הזמרת אסתר שמיר. שכתבה לי לא מזמן "הי דודו חברי היקר, אני מעלה כמה שירים שהזנחתי עד כה ליוטיוב. ויש שיר שנקרא 'כמו יין תתמתק' על הזדקנות שמחה, וחשבתי שאולי תיאות לצייר לי את האימג' שיהיה בשיר".

אסתר שמיר היא מה שמכנים "זמרת יוצר". כלומר היא גם כותבת ומלחינה את השירים שהיא שרה. וגם כותבת ומלחינה שירים לזמרים אחרים. ולמי שלא מכיר, הייתה עם יהודה עדר ומיקי קם בלהקת הנח"ל. אני לא אומר לא למי שהייתה עם יהודה עדר בלהקת הנח"ל, ולמי שמעין לא מפסיקה לזמזם לעצמה את שירה "גחליליות". אסתר שלחה לי את השיר גם מודפס וגם באודיו. הזקן המתואר בשיר הוא זקן שעבר הרבה בחיים. ועכשיו הוא נשען לאחור סוקר אותם ונהנה מכל מה שעבר. הוא כמו יין מתמתק. כעבור זמן לא רב נוצר הזקן המנוסה שביקשה. השיר והציור מופיעים ביוטיוב. מי שירצה להקשיב לשיר שיכתוב "כמו יין תתמתק אסתר שמיר". למי שיאזין מובטחת האזנה עֲרֵבָה.

הזדקנות מלאת ניסיון

אז לסיכום. הפייסבוק הוא מקום שבו אני חושף סוגי יצירה שונים שלי. ומי שחושף כידוע חוטף. אבל הוא יכול גם לזמן גם סוגי מפגש מפעימים ומעשירים את הרוח. שלושה אנשים יוצרים מסוגים שונים, המזמנים סוגים שונים של מפגש ומרחיבים לי את מעגל היצירה. בקיצור מורכב מאוד העניין הזה.

דודו פלמה

רוני ווגנר

פורים מתקרב... ולהלן כל אירועי החג מגדול ועד קטן :

משלוחי מנות קהילתיים-

הזדמנות לקירוב לבבות והיכרות בין תושבי הקהילה, בשילוב מטעמים

ניתן להירשם עד יום א הקרוב 10.3
ומשלוחי המנות יינתנו בין 19-21.3

יום ה' 21.3 עדלוידע! יוצאים

יום ד' 20.3: קריאת המגילה בשעה 18:00 בלב הקיבוץ. בשעה 17:00 תהיה פעילות של הכנת רעשנים, וכמובן כיבוד ואזני המן כיד המלך. בשעה 16:15 מהחניה המרכזית שליד הגנים לאחר סיום התהלכה יהיה הפנינג באולם דדו, באחריות המכינה והנעורים, הופעה, דוכני מזון בתשלום ועוד...

יום ו' 22.3 "שיקשוק" - הפנינג לכל המשפחה בשעה 13:00 באמפי

ובשבוע שלאחר מכן - יום ו' 29.3 ב 21:00 בלב הקיבוץ: ה מ ס י
ב ה ! הנושא הפעם: משחקי קופסא.

כניסה למסיבה:

לתושבים משלמי מיסים הכניסה חינם

כרטיסים ניתן לרכוש במכירה מוקדמת בלב הקיבוץ (בימים ובשעות הפעילות אחה"צ) במחיר 20 ש"ח, עד יום רביעי 27.3 (כולל).

ותודה גדולה לרחלי ומעיין על האפשרות להיעזר בשירותי הקופה של לב הקיבוץ.

ניתן גם לרכוש כרטיסים בכניסה למסיבה במחיר 40 ש"ח.

***** אירוע הוקרה למתנדבים בקהילה

ביום רביעי 10.4 ועדת תרבות מצדיעה למתנדבים בקהילה!
יהיה אירוע כיף, מעניין וטעים...

הסביבה, תרבות וחגים, חינוך, ועדות, ועוד...

1. מי מכם שמתנדב בקהילה ומעוניין להגיע - נא לשלוח מייל

לרתם tarbut@rotemayalon.com.

2. אנחנו קוראים לכל תושבי הקהילה להמליץ על מתנדבים שראויים

במיוחד לקבל את אות ההוקרה למתנדב בקהילה. מוזמנים לתת את

המלצתכם לרתם איילון במייל tarbut@rotemayalon.com או בטלפון 050-

8811458. הכוונה היא ליצור סירטון קצר שבו רואים אנשים מהקהילה,

שמספרים על המתנדבים הראויים לציון, והסרטון יוקרן בערב ההוקרה ובהמשך

גם יפורסם לכלל התושבים.

סופשבוע נעים לכולם

מועדת תרבות

פעימות מלב הקיבוץ

מדי פעם שבה ועולה השאלה שאני ורחלי נשאלות (השאלה עולה גם לגבי כל המתנדבים שמגישים אוכל או שוטפים כלים) "האם משלמים לכם?". אז התשובה לא השתנתה. באופן חד משמעי אנחנו כולנו עובדים בהתנדבות. וכל מה שאנחנו מרוויחות באמת זה שמחת חיים והנאה וחדוות המפגש עם עוד חברים וחברות באירועים השונים שמתקיימים בלב הקיבוץ. וכל הכסף שאנחנו מרוויחים הוא למען קידום פרויקטים חדשים בלב הקיבוץ.

לפני שבוע גל סער וריטה הגיעו אלינו עם "קול קורא" חדש (קול קורא הוא הכרזה מטעם גוף כלשהו להגיש הצעות למיזמים מתאימים לרוח ה"קול הקורא") להקמת משחקה במטבח. ישבנו ושקלנו בכובד ראש את ההצעה, ולבסוף החלטנו להיענות לקול הקורא ולפנות למועצה להקים משחקה במטבח. עכשיו, התהליך יהיה בוודאי ארוך ומתיש, ואנחנו לוקחות הרבה אוויר לריאות ומתאזרות בהרבה סבלנות לראות אם גם הפעם נזכה בתקציב מהמועצה. תחזיקו לנו אצבעות.

ועוד לידיעה: הכסף שקיבלנו מהמשרד לאיכות הסביבה, קיבלנו אישור להשתמש בו למען שיפוץ הנגרייה. כך שעכשיו אפשר יהיה להתקדם מהר יותר בהקמת הנגרייה וחדר הספורט (איפה שהיו פעם המטבח ועזרת בישול). אז בתקופה הקורבה נפשיל שרוולים ונתחיל לעבוד.

בשבת שעברה ישבנו כולנו בלב הקיבוץ לבראנצ' שהתאים בדיוק למזג האוויר החורפי שהיה. היה קר וגשום ולכן אכלנו כולנו חמין ודייסה ועוד מאכלים שחיממו את הבטן והלב. לבראנצ' הגיעו כמאה ושישים סועדים. והיה פשוט כיף גדול לשבת ולפטפט עם חברים, כאשר הילדים משחקים בפנים. בחוץ ירד גשם ובפנים הייתה אווירה ממש קסומה וחמימה. מבטיחים שבחודש הבא יתקיים עוד בראנצ' טעים לחיך.

מועדון הסרט הטוב הפך כבר ליום קבוע ומבוסס בתוך השבוע שלנו. בכל יום שלישי בשעה 20:30 בדיוק אנחנו מתחילים. רתם איילון דואג להביא מבחר סרטים מגוון ואיכותי. סרטים חדשים שמוקרנים ממש ממש עכשיו בבתי הקולנוע. הסרט שהוקרן השבוע היה "רומא", סרט שזכה בשלושה אוסקרים בטקס האחרון שהתקיים לא מזמן. "רומא" היא שכונה במקסיקו סיטי שבמאי הסרט אלפונסו קוארון נולד וגדל בה. הסרט משרטט לנו בשחור לבן רך ובקווים

עדינים מאוד, מערכות יחסים מורכבות על משפחה ומשרתות וסטודנטים שרגישים לפער החברתי ולמעמדות שנוצרו בחברה, יוצאים למחות ולהפגין. בעיני סרט מצויין. קצת ארוך אולי, אבל הייתי במתח כל הזמן.

כמה זמן לפני הסרט התקיים טקס פרידה מהפריטים של חדר ויצמן ששכנו בארכיון. הפריטים חוזרים כעת למכון ויצמן לאחר שהייה רבת שנים בכפר הנשיא. היה טקס ממש מרגש ועשוי בטוב טעם, ששילב הרצאה של ההיסטוריון גיורא גודמן על הקשר שבין הנשיא ויצמן לקיבוץ כפר הנשיא. ולאחר מכן, מירב מגנזך מכון ויצמן ספרה לנו על הגנזך ואף הסבירה איך משמרים פריטים מהעבר. באותו רגע נעשה לי ברור מדוע החרב, המיקרוסקופ, התעודות, המסמכים והצילומים אינם יכולים להישאר אצלנו.

ואז הגיע רגע מאוד מרגש, כאשר שיתפנו תיעוד של שלושת הגרסאות של החברים שמואל חזור, ישראל אבידור וגרשי אפשטיין שנכחו בפגישה שדובר בה על הקמת חדר ויצמן. היה מעניין לגלות שכל אחד מהם זכר את המפגש קצת אחרת. מה שמלמד שהיסטוריה אנושית תמיד תהיה סוג של רשומון. לאחר מכן רותי גדליזון ושוש אפשטיין וצילה ונעה ספרו באיזה אופן הם רואים את הקשר שלהם לחיים ויצמן. ולאחר מכן העבירו את החרב, מקל ההליכה והמגילה לידי צוות הגנזך. את האירוע חתמה רחל גינת כאשר סיפרה על התקופה האחרונה ועל הקשר שנוצר עם הצוות של הגנזך. תמר וולפין הנחתה את הטכס בצורה מאוד רגישה ומלאת הומור. הרבה תודה לכולכם.

אז אנחנו ממשיכות לפתוח בכל בוקר את לב הקיבוץ ולהכין אותו לכל הפעילויות הרבות שמתרחשות בו. על כל פעילות תבוא הודעה במקומי ביחד עם כל הפרטים. הישארו בהאזנה.

להת' מעין ורחלי

יחד בכפר הנשיא

הלכתי ביום שישי, לפני שבועיים לאמפיתאטרון. במזג אויר נפלא התקיים ה"שיקשוק". דוכנים למכירת "יד שניה", מזונות למיניהם, הפעלה לילדים – בועות סבון ענקיות, והרבה הרבה צעירים, משפחות צעירות עם ילדים רבים. על הבמה קבוצת מוזיקאים מנגנים, תושבי כפר הנשיא, בחלקם הגדול לומדים בבית"ס למוסיקה מאקאמאת בצפת (מקווה שכתבתי נכון, וחשוב לציין שרוני וגנר היא המנהלת האדמיניסטרטיבית של ביה"ס).

לרגע עמדתי והסתכלתי על המראה המרהיב הזה. נזכרתי, איך לפני ארבע עשרה שנים בערך, כששאלנו את עצמנו שאלות גדולות על עתידנו, הרגשנו שהקיבוץ מזדקן, ואם לא נעשה משהו בקרוב, נהיה "מושב זקנים". וכך נולד המסלול של חברים בעצמאות כלכלית, כדי למשוך לכאן צעירים, כי חששנו שבמסלול חברות רגיל הם לא יימשכו לבוא לחיות פה, וקלטנו כאן עשרות חברים צעירים, משפחות צעירות עם ילדים קטנים, ועם עוד ילדים שנולדו כאן. ואחר כך כשראינו שכפר הנשיא הוא בהחלט אטרקטיבי, הצענו את המסלול של חברות מלאה, וקלטנו חברים רבים, צעירים, נוספים. אמנם עדיין לא "מלאו אסמינו בר", אבל "בתינו הומים מתינוקות" וזה נפלא.

נוצרה כאן אוכלוסייה חדשה, צעירה, פעלתנית, יוצרת ומתנדבת, והחיים פה תוססים.

למחרת אכלתי את ארוחת הצהריים שלי בפאב. חומוס חמים וטעים על הדשא של משק הילדים, בחברת ציבור גדול, צעיר ברובו, שנהנה מארוחה זולה, טעימה מאד ומזינה, ובעיקר מהיחד של כפר הנשיא.

במרכז הדשא הייתה קבוצה של אנשים בעלי צרכים מיוחדים מאד, הדיירים של בית "יחד" במחניים, שהגיעו אלינו במוניות עם מלוויהם. כל איש, והמלווה שלו. גם הם נהנו מהשמש על הדשא, מהחומוס הטעים, ומהיחד, בתוך הקהילה שלנו. אחד מהאנשים האלה נתן ביטוי לשמחתו בכך שקפץ וצחק צחוק מדבק. שמחתי מאד שיכולנו לתת להם את ה OUTING הזה. ברכות להדס ווייסבקר על היוזמה, ועל המצווה שזיכה בה אותנו. וברכות לצוות החומוסאים המתמידים.

ערב נשים רב דורי

חלף שבוע ובו עוד ועוד הזדמנויות ליחד בכפר הנשיא: לב הקיבוץ פעיל ומאכיל עשרות ילדים והוריהם, הרצאה של פרופסור אסא כשר, הסבא של אור מהמכונה, סרט שבועי, ממיטב הסרטים העכשוויים מאד, יחד עם פופ קורן, וכמובן, החוגים הקבועים ב"מפגש", שכולם מועברים בהתנדבות, מפגשי הגברים דוברי האנגלית במפגש ועוד ועוד יחד.

ביום חמישי האחרון הוזמנו על ידי שיפי, שהיא עכשיו, לא רק מנהלת ה"מפגש" אלא גם אם-הבית לקהילה התומכת, מטעם עמותת ותיקי הגליל, לערב רב דורי של נשים סביב אוכל (כמובן) ויצירה. האוכל שהונח על הדלפק באופן אסתטי ומושך, הצדיק את החלטתי שלא לאכול ארוחת ערב לפני שיצאתי מהבית. והיצירה? כאן חכתה לנו הפתעה של ממש. אילנה פרבי (אני יודעת שיש לה שם מנישואיה, אבל כבת משק שנולדה וגדלה כאן, בשבילי היא אילנה פרבי). לא ראיתי אותה שנים רבות, אבל עתה, כשאמה, גילדה פרבי חזרה לחיות כאן בכפר הנשיא, היא מגיעה לבקר. אילנה היא אמנית של מנדלות (אתם יודעים, עיגולים של דגמים החוזרים על עצמם), היא הדריכה אותנו בטכניקה שלה לציור מנדלות על דיסקים משומשים. היו שם לא מעט נשים מוכשרות, עם ידיים מיומנות. אני לא נמנית עליהן, אבל בטכניקה הזאת, יצא גם לי משהו שהיה ראוי לצלם ולשלוח בווטסאפ למשפחה. היו שם סבתות, עם בנותיהן, ואפילו נכדה אחת ראיתי. ישבנו סביב שולחנות עם החומרים הנחוצים למלאכה, ומה אומר לכם, הייתה חוויה של יחד נשי, יחד של כפר הנשיא.

בראנץ' ופרשת "ויקהל"

את הבראנץ' הפעם הפסדתי. במקום זה הייתי בקהילה שלנו בזכרון יעקב, קהילת "ואהבת", שאלישע הוא הרב שלה. מאז שחגגתי שם בת מצווה מאוחרת, אני חוזרת מידי שנה וקוראת/שרה את העלייה הראשונה של הפרשה שלי, פרשת ויקהל. זהו אתגר לא קטן לכומר הזיכרון הנחלש עם הגיל, כי צריך לזכור את המנגינה הנכונה. למשל, שלוש פעמים בקטע שלי מופיע צמד המילים "קטורת הסמים", פעמיים זה סוף פסוק ופעם אחת אתנחתא, וצריך לזכור בעל פה. כל שנה מחדש, אני מקדישה שעות רבות לאימונים, כדי לא לפשל...

ומכיוון שחז"ל כבר אמרו (או אולי היה זה איינשטיין שאמר זאת) שאדם אינו יכול להיות בשני מקומות בעת ובעונה אחת, וויתרנו על היחד של כפר הנשיא לטובת היחד של קהילה שוויונית, שבה סופרים גברים ונשים כאחד. אצלם, מניין הוא מניין של עשרה, ולא משנה מהו מינם. זאת הרגשה נעימה מאד כש"סופרים" אותך, למרות שאת לא נולדת גבר. ומאפשרים לך לשאת את ספר התורה בידיך, ולקרוא בספר, ולהיקרא לעלייה לתורה, בקיצור – להיות יהודייה שווה.

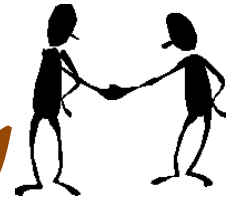
ובנוגע לבראנץ' – אני מחכה לפעם הבאה. ליחד הנעים והטעים הזה (הנה מה טוב מה נעים, שבת אחים גם יחד).

ועל עוד יחד כזה ואחר, ובעיקר על ערב מרתק ונעים סביב החזרת המוצגים של חדר ווייצמן לגנזך ווייצמן – אכתוב בשבוע הבא. גם אכתוב על ההתקדמות (אם תהיה) בנושא קו 73, ואולי עד אז גם תסתיים בניית הסובה בצומת טובא, ואכתוב על ההבטחה לשים שלט "בית יונתן" על הבית הסיעודי החדש והיפהפה שעוד מעט תסתיים בנייתו, ועל עוד הרבה יחד הצפוי לנו.

תמר וולפין

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **רוני וגנר**,
גרה על הרכס מול הגולן

איך הגעתי לקיבוץ

"באשמת" ההורים שלי. נולדתי כאן, עברתי כל מיני גלגולים בקיבוץ ומחוצה לו, חזרתי לכאן לפני שנה ותשעה חודשים, קצת לפני שבתי רזי נולדה, ומאז אני כאן.

מה אני עושה בחיים

אני עובדת כמנהלת משרד ב"מקמאת" – בית ספר למוזיקה מן המזרח בצפת. זה מקום מאוד מיוחד - מכללה ללימודים גבוהים בתחום המסורות המוזיקליות מהעולם היהודי דובר הערבית. הכוונה לכל ארצות האיסלם, שהיו בהן יהודים והתפתחו בהן מסורות מוזיקליות שהגיעו לכאן לארץ. מדובר על ארבע מסורות עיקריות – הפרסית, הטורקית, המרוקאית והערבית-מזרח תיכונית.

בית הספר נמצא בעיר העתיקה בצפת בחאן עתיק מיוחד ויפה, הוא קיים כבר שלוש שנים ולומדים בו כ- 70 סטודנטים, ועוד כ- 50 בלימודי חוץ. בכפר הנשיא יש קהילונת של כמה מהסטודנטים שלנו, ששוכרים כאן דירות ומאוד מרוצים, והספיקו לנגן באירועי קהילה כמו החומוס והשיקשוק.

כשגרתי ברמת השרון, לפני שעברתי לכאן, עבדתי כ-10 שנים בבית הספר למוזיקה "רימון", שעוסק בעיקר במוזיקה קלה וג'אז. העבודה שלי כאן מאוד דומה למה שעשיתי שם, למרות השוני בסוג המוזיקה, בוותק ובגודלו של בית הספר.

בקיבוץ אני פעילה בוועדת תרבות, וגם הקמתי קבוצה לאימהות יחידניות – ראו בהמשך.

קרובי משפחה בקיבוץ

בתי – רזי

הורי – דליה ואודי וגנר

סבי – מאיר ריינס

אחי – גיא וגנר, אשתו נעמי ובתם ליבי

דודים שלי – רחל ואילן גינת

ושתי הסבתות שלי - בתיה ריינס ז"ל ונעמי וגנר ז"ל שקבורות כאן

כמה מילים על הקיבוץ

אני רוצה לנצל את ההזדמנות להגיד שוב תודה לכל מי שהכין לי אוכל לאחר הלידה, זה היה מאוד מרגש. הייתי קצת בשוק באותה תקופה, באתי אחרי הרבה שנים בעיר, ולא ציפיתי להתנהלות הקהילתית הזו. זה היה מאוד משמעותי עבורי באותם ימים.

לגור בקיבוץ זה דבר מאוד מורכב, במיוחד לחזור לקיבוץ שגדלת בו. אבל אני חושבת שכפר הנשיא זה מקום מאוד מיוחד וטוב ומתרחשים בו דברים מחממי לב.

משהו שאני רוצה לספר

לפני מספר חודשים הקמתי, עם עוד שותפה מגוון, קבוצה לאימהות יחידניות בגליל העליון. בשונה ממשפחות חד הוריות, משפחות יחידניות הן משפחות בהן ישנו רק הורה אחד הרשום כהורה של הילד/ה. כיום יש בקבוצה כ- 30 חברות. מטרת הקבוצה הן מתן מענה על צרכים חברתיים של האימהות והילדים, להכיר משפחות דומות, יצירת מאגר ידע שיכול לסייע למי שבסטטוס הזה, וקידום עניינים החשובים למשפחות אלו באזור. עשינו מפגש חברתי ואנחנו נמצאות בקשר מול המועצה, ומטרתנו היא גם לענות על צרכים וגם להעלות את המודעות לאוכלוסיה הזו שהולכת וגדלה.

תודה רבה רוני, נעים להכיר!

מכתב גלוי אל פרופסור אסא כשר /תמר ו.

שלום רב לך פרופסור אסא כשר,

איזה מזל יש לנו שנכדתך, אור שוהה אצלנו בכפר הנשיא במכינה הקדם-צבאית, שבזכותה הגעת אלינו להרצאה בנושא חשוב כל כך: עקרונות מנחים למדינה דמוקרטית במלחמה. דברייך היו מחכימים, סדורים ובהירים, וחשובים מאין כמוהם לצעירים העומדים בפני גיוס לצה"ל בעמדות של פיקוד ומנהיגות, וגם לנו, ההורים והסבים לחיילים בהווה ובעתיד.

שתי הערות לי על דברייך אצלנו:

- א. אמרת שאתה מעדיף את הקיבוץ השיתופי על פני הקיבוץ המתחדש. אתה יודע, שרוב המעדיפים את הקיבוץ השיתופי הישן, הם אלה שאינם חברים בקיבוץ כזה, רוב האנשים אשר בחרו לא לחיות בקיבוץ. לא מעט אנשים שעזבו את הקיבוץ שלנו או קיבוצים אחרים, מביעים חוסר שביעות רצון מכך שהקיבוץ שינה את אורחות חייו. מה לעשות, שהחברים החיים בקיבוץ, בדרך כלל מעדיפים את אורחות החיים החדשים של הקיבוץ המתחדש, ואפילו הנשענים על הנוסטלגיה מעדיפים את המצב הקיים. רוב גדול מאד (וזה נבדק על ידי המכון לחקר הקיבוץ) מרוצים ממצבם הנוכחי.
- ב. וזה יותר ברצינות: ציינת שההבדל בינינו לבין הערבים הוא קדושת החיים אצל היהודים לעומת קידוש המוות אצל המוסלמים. שאלתי אותך לגבי "טוב למות בעד ארצנו". אתה ענית מיד: זה שקר! וגם הסברת אחר כך שמה שטרומפלדור באמת אמר הוא שונה, ותשובתך מוכרת. העניין הוא שהייחוס של הדברים: "אין דבר, טוב למות בעד ארצנו" לטרומפלדור הפך אותם למיתוס, ומה ולפעמים למיתוס יש הרבה יותר כח מאשר לעובדות. אני בהחלט שמחה שהמיתוס הזה איבד במשך הזמן מכוחו, אבל אי אפשר להתעלם ממנו.

על הקיר מעל לשולחן הכתיבה שלי, תלוי שיר שכתב בנושא זה יהודה עמיחי. אני קוראת אותו כל יום, כמעט, והוא מדבר אלי מאד. הנה הוא השיר, ואם קראת את דברי, אני מודה לך מאד.

"על המילים האחרונות של טרומפלדור, 'טוב למות בעד ארצנו', בנו את המולדת החדשה, כמו דבורי בר בפקעות מטורפות.

ואפילו אם אלה לא היו המילים, או שלא אמר אותן, או שהיו והתנדפו, מקומן
נשאר מקמר כמעה. המלט התקשה יותר מאבנים.

זוהי המולדת שבה אני יכול לחלום בלי ליפול ולעשות מעשים רעים בלי
לאבד, לזנח את אשתי בלי להיות בודד, לבכות בלי בושה ולבגוד ולשקר
בלי להיות מופקר לאבדון.

זוהי הארץ שכיסינו אותה בשדה וביער ולא היה לנו זמן לכסות את פנינו והן
עירומות בעויות הצער ובכיעור השמחה.
זוהי הארץ שמתיה באדמה במקום הפחם והזהב והברזל והם הדלק לביאות
משיחים."

תמר וולפין

בגליל בתל חי מילים: אבא חושי

"בכל מקום ובכל רגע
תזכרו אותי,
כי נלחמתי וגם נפלתי
בעד מולדתי.

כל היום אני חרשתי
ובלילה קנה רובה
בידי אחזתי
עד הרגע האחרון.

בגליל, בתל חי,
טרומפלדור נפל.
בעד עמנו בעד ארצנו
גיבור יוסף נפל.

דרך הרים, דרך גבעות
רץ לגאול את שם תל חי
לאמור, לאחים שם:
"לכו בעקבותיי".

עיתונות אילמת – כתב: דוד אלמן

בעקבות מאמרה של תמר בגיליון 2556 "תקשורת מתחת לרדאר" (: "העלון הרשמי של כפר הנשיא, אמנם, הוא מופץ לכל הציבור (ואל תשאלו אותי להגדרות המדויקות של "כל הציבור" – האם זה כל החברים, התושבים, החברים בעצמאות כלכלית, אלה שהבית הוא רכושם, אלה שגרים בשכירות, אלה אשר חיים מחוץ לקיבוץ – אין לי תשובה מדויקת לשאלה מי נכלל ב"כל הציבור"). אני עוד פחות יודעת לאמר מי קורא אותו בכלל."

קצת עובדות וגם כמה הערות מעצבנות.

העובדות:

עלון דברי הכפר נשלח ללא פחות מ- 445 (!!) כתובות מייל שונות, מהם 254 אנשים החיים במקום וכן 191 שאינם חיים פיזית במקום. כל זאת ללא אותם עלונים שעדיין מודפסים ומחולקים למי שביקש זאת.

חשבון גס מראה על בערך 22,000 עלונים דיגיטאליים הנשלחים לכל ארבעת הרוחות בכל שנה!! לכך אין הרבה מתחרים בארץ.

שושנת הכפר – עורכת העלון, עושה זאת כבר 20 שנה!! גם זה לא דבר של מה בכך והדבר מודגש במיוחד עקב חוסר התגובות.

עריכת עלון היא דבר שוחק והייתי חושב ש 22,000 עלונים בכל שנה יביאו לפחות לכמות מסויימת של תגובות, הן בעיתון והן במיילים או בעל פה, ולא כך הוא. אני מתפלא מאד על כוח העמידה של שושנה בחוסר הפירגון הכללי העוטף את העיתון.

גילוי נאות: ישנם מספר מגיבים ואפילו בעקביות עקשנית, אבל הם מעטים. וישנה הפינה של מיכל המנסה להכיר לנו את תושבי המקום. הפינה הנכונה בפינה הנכונה!!! כל הכבוד, מיכל!!

וכעת להערות המעצבנות:

על סמך התגובות המעטות קשה לדעת אם הציבור בכלל מעוניין בעלון.

תמר דיברה על חוג לפירגון. מדוע חוג מצומצם, סגור? מדוע שלא ידעו כולם?

ההרגשה שלי היום היא שהעיתון שלנו משעמם למדי, לא בגלל אלה שכותבים, אלא במיוחד בגלל אלה שאינם עושים זאת. לטעמי צריך היום לסגור את העיתון ולתת לאינסטגרם, פייסבוק וווטסאפ לנהל את הקהילה שלנו, שהרי זה ממילא מה שקורה. שם אנשים מביעים דעות, השקפות, ותובנות. האם אנחנו קהילה? או שמא אנחנו אוסף של אנשים המתקבצים לקבוצות עניין קטנות ומפורדות?

דברי הכפר והסובב אותו מבטאים את הלך הרוחות של קוראיו. אם אין לקוראים מה לומר, מה זה אומר על הצורך בעיתון הזה? עיתונים רבים באו והלכו ואולי גם תורו של דברי הכפר הגיע?

לי הוא יחסר, אבל זה אני, והוא ממילא חסר לי גם היום.

דויד א.

דוד אלמן

ויזואלוגיה

אם בפירגון עסקינן, הינה לפניכם קבוצת
הפירגון ל- "דברי הכפר"

יום נהדר
שיהיה!!

ברכתינו
לדברי
הכפר!!

לחיים ארוכים
ומתמללים!!

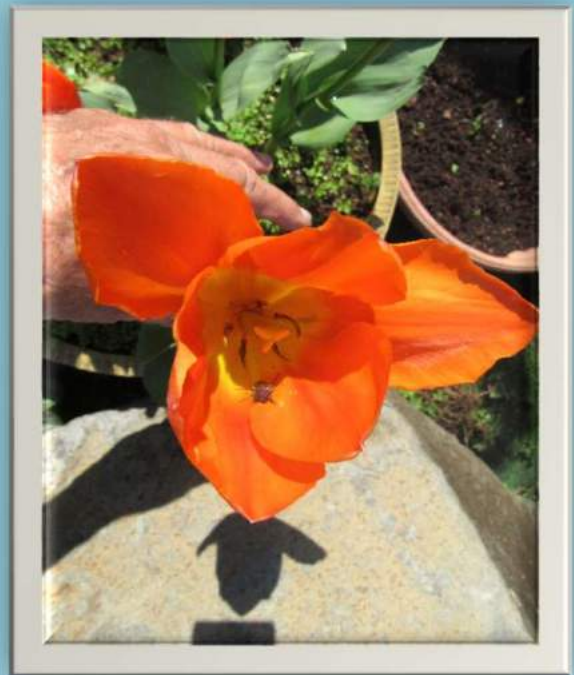
בוקר טוב!

דוד אלמן

ויזואלוגיה

ועוד פירגונים מהטבע

פיאט ארצישאלי מצוי
ממשפחת ה"מתפנצ'רים"

